

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. София, 13.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Николай Младенов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100605692 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

С присъда от 20.06.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136 състав по НОХД № 17926/2019 г., подс. Ю. Т. И. е бил признат за виновен в това, че на 08.01.2015г. около 02,00 часа в гр.София, ж.к “****”, се закарнал с убийство на Л.С.С. като поставил цевта на законно притежавания си пистолет марка “ГЛОК 31” в устната ѝ кухня и ѝ казал “Сега ще те убия”, като това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му – престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал. 1от НК. На подсъдимия било наложено наказание при условията на чл. 54 от НК, в размер на 3 години "Лишаване от свобода", като на основание чл. 66 от НК съдът отложил изпълнението на така наложеното наказание за изпитателен срок от пет години.

Съобразно разпоредбата на чл.189, ал.3 от НПК и с оглед изхода на наказателното производство, подс. Ю. Т. И. е бил осъден да заплати направените по делото разноски.

Недоволен така постановеният първоинстанционен акт е останал защитникът на подсъдимото лице, като в предвидените за това срокове е депозирал жалба и допълнение към същата. Адв. Т. Н. изтъква, че в хода на наказателното производство до този момент не се е доказало авторството на деянието, вменено на Н.ия подзащитен по изискуемия категоричен начин. Инвокират се твърдения, че производството пред проверяваната инстанция не е следвало изначално да се разглежда, тъй като са налице основанията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК. Мотивира твърдението си с наличието акт по реда на чл. 7 от Закона за защита от домашното насилие, придобил сила на присъдено нещо.

На следващо място, защитникът се противопоставя и на изготвените от СРС мотиви. В тази връзка се изразява несъгласие с анализа на свидетелските показания, като подробно се спора на свидетелите, които са се намирали в жилището, обитавано от подсъдимия и пострадалата. Адв. Н. твърди, че първият съд неправилно се е доверил на

едни, а е изключил други доказателства. Прави се искане и за допускането до разпит в качеството на свидетели на И.С. и Н.К.. Адв. Н. се обръща към СГС и с още едно доказателствено искане, а именно да се установи самоличността на лице, известно по делото като „А.“, след което същата да се призове и разпита в качеството на свидетел. В Заключение моли въззивната инстанция да постанови нова оправдателна присъда.

По делото са постъпили въззивна жалба и допълнение от същата и от подс. Ю. И., който заявява, че не осъществил деянието, в което е обвинен. Изразява несъгласие с мотивите на първия съд. Твърди, че не е следвало да бъдат изключвани от доказателствената маса обясненията му, както и показанията на свидетелите Т. И. и Е. И.. Подсъдимият намира противоречие между акта на СРС по настоящето наказателно производство и решението на СРС в производство по реда на Закона за защита от домашните насилие. Твърди, че не са налични доказателства – такива, че да се прецени

виновността му по делото. Ю. И. моли съда да изиска справка от МВР, с която да се провери налични ли са оплаквания от страна на пострадалата спрямо поведението на подсъдимия. Според последния житейски логично е след като едно лице е осъществил противоправни прояви, то следва те да се регистрирани в архивите на МВР.

В закрито разпоредително заседание, проведено на 19.01.2023 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, след като се запозна с въззивните жалби и с материалите по делото, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събиране на нови доказателства за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

В хода на съдебните прения защитникът адв. Н. излага съображения, сходни на релевираните във въззивната му жалба и допълнението към същата. Моли съда да отмени атакувания съдебен акт като вместо него постанови нов, оправдателен такъв

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата срещу постановената първоинстанционна присъда следва да бъде оставена без уважение. Изтъква, че фактическата обстановка, приета от първия съд е правилна и в съответствие с доказателствената съвкупност по делото. В заключение моли присъдата да бъде потвърдена.

В своя лична защита, както и в последната си дума подс. П. се придържа към заявеното от защитника си и моли СГС да постанови оправдателен съдебен акт.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, VII-ми въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивната жалба, както и тези, изложени в писмените възражения на страните и в съдебно заседание и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните пред СРС доказателствени материали. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани необходимите от гледна точка на разпоредбата на чл.102 от НПК доказателства. Аналитично са изследвани фактите и обстоятелствата, изведени от събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд, след като подложи на внимателен анализ доказателствената съвкупност по делото, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени различни изводи относно фактите по делото.

Предвид гореописаното, СГС приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият Ю. Т. И., ЕГН ***** е роден на ****. в гр. София, българин, български гражданин е, разведен, работещ като продавач-консултант, с полувисше образование, неосъждан е, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. "****", с настоящ адрес: град София, ж.к. "****", сред съседите си не е познат като конфликтна личност.

Подсъдимият Ю. Т. И. и пострадалата Л.С.С. живеели на семейни начала в продължение на 16 години и от съвместното им съжителство се родил синът им Т. Ю. И., който към датата на инкриминираното деяние бил на петнадесет години. Подсъдимият притежавал законно пистолет марка "ГЛОК 31", който даржал винаги зареден върху рафт за документи и с който излизал, носейки го навън. И. бил по-възрастен от С. с 18 години, което го мотивирало да изпитва силна ревност, да ограничава контактите ѝ и тя можела да работи и излиза от къщи само при изрично разрешение от Н.а страна. Понякога И. заплашвал С., че ще я застреля, но без да насочва пистолета си към нея. Към 07.01.2015г. С. работела в хранителен магазин, ежедневно контактувала с колегите си. Една от тях - свидетелката И.А.С. я поканила на именния си ден, заедно с още две колежки включително и свидетелката Н.П.К.. Тъй като почерпката трябвало да се състои в 21:30 часа, в бистро»Алиби» в кв.»Студентски град» в град София, пострадалата поискала предварително разрешение от подсъдимия да приеме поканата и да отиде на именния ден. И. дал поисканото разрешение. Така на 07.01.2015г. около 21:30 часа, С. отишла в посоченото заведение, където била заедно с колегите си и в продължение на четири часа изпила три малки водки, консумирайки и храна. Когато си тръгнали, празнуващите наели такси, в което се качила и Л. С.. Тя била в трезво състояние, в добро настроение, не е падала нито в заведението, нито по пътя към дома си и не се наранила по какъвто и да е начин, преди да влезе в семейния апартамент. В 01:30 часа пристигнала на адреса си - гр. София, ж.к. "****". Качила се на асансьора, отворила последователно двете врати на дома си/метална и дървена/, затворила вратата, оставила дамската чанта на портмантото в коридора, свалила и якето, седнала, за да събуе ботушите си. В този момент от хола в коридора рязко влетял подсъдимият Ю. И. и започнал да я удря с ръце. При първия удар главата ѝ се ударила в гардероба. И. крещял и обиждал пострадалата, питайки я къде е била, като непрекъснато я удрял, въпреки, че тя обяснявала от къде се връща - място, посетено с Н.о разрешение. От един от ударите С. загубила съзнание, а когато дошла на себе си, чувствала задушаване и невъзможност да диша. Почувствала, а когато отворила очите си и видяла, че И. я стиска за гушта, държал пистолет в устата ѝ, като същевременно крещял»Отвори си устата! Сега ще те убия!». От ужас и страх, пострадалата припаднала и отново изгубила съзнание. Когато отново дошла на себе си, подсъдимият нанесъл силни ритници в тялото ѝ, имала кръв в устата. След това Ю. И., дърпайки я за косата я завлякъл в банята и ѝ наредил да се измие и да си легне. През цялото време в съседна стая се намирал петнадесетгодишния тогава син на страните - свидетеля Т. И., който спял и не възприел случващото се. Сутринта на 08.01.2015г., когато С. се опитала да стане от леглото, първоначално не успяла, тъй като силно ѝ се виело свят. Събрала сили да стане, видяла себе си в огледалото - видът ѝ бил стряскащ - главата ѝ била с отоци и синини, каквито имало и по тялото. Повръщала многократно. Синът ѝ я видял,

тя му казала, че баща му я е пребил, а той реагирал като възмутен човек(хванал се за главата), тя го изпратила на училище.Една от присъствалите на именния ден колежки ѝ звъннала и С. ѝ споделила, че нещата са сериозни и, че не се чувства добре.Страхувала се да излезе, тъй като нямала разрешение от подсъдимия и обезпокоени за състоянието ѝ, нейните колежки, решили да я повикат на работа чрез колега-готвач, под измислен претекст - че трябва да се яви спешно. По този начин по-късно С. успяла да отиде до работното си място, където колегите ѝ помогнали да бъде транспортирана до УМБАЛ"ПИРОГОВ" и където била настанена за лечение, а свидетелката И.С. уведомила полицията за инцидента.Колегите на пострадалата - свидетелките И.С. и Н.К. възприели състоянието на пострадалата като - много пребита, с огромна и цялата синя глава, посиняло лице, ужасяващо изглеждаща и в невъзможност сама да се придвижи до болница.На колегите си, сред които И.А.С. и Н.П.К., Л. С. споделила, че е пребита от съпруга си, който я заплашил, че ще я застреля и ѝ заврял пистолет в устата.В болницата на 08.01.2015г.след обяд пристигнала заедно със съпруга си, сестрата на пострадалата -свидетелката Д.С.П., която я възприела като силно уплашена от случилото се, С. не смееа да излезе дори в коридора, лицето ѝ било синьо, както и цялата глава и ръцете.Пред посетителите си пострадалата обяснила, че празнувала с колежки именния ден на едната, а като се прибрала, подсъдимият я нападнал, пребил я и я заплашил с пистолет.Свидетелката твърди, че сестра ѝ Л. била силно уплашена след инцидента, мислела е, че ще умре, когато била заплашена с пистолета, стряскала се от всеки звук.По-късно свидетелката П. и съпругът ѝ помогнали на Л. С. да събере багажа си от семейния апартамент, който напуснала, като преди това разговаряла със сина си за последен път и той заявил, че предпочита да остане в същия дом, с баща си, който го подкрепял и мотивирал в спортните тренировки и състезания(по джудо и самбо), както и за училище.Л. С. променила местоживееенето си, след като била пребита и заплашена с убийство, напуснала град София и се върнала в родния си град Перник, като ѝ била отнета и комуникацията с единственото ѝ дете - сина ѝ Т. И., с когото въпреки опитите ѝ да се свърже по какъвто и да било начин/чрез социалните мрежи, чрез познати/, същите били обречени на неуспех, поради факта, че синът ѝ бил настроен срещу нея от баща си и отчужден завинаги.На 23.01.2015г.полицейски служители връчили на Ю. И. протокол за предупреждение във връзка с поведението му спрямо Л. С..

Видно от заключението по изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза, вследствие на нанесения побой, Л. С. е получила следните увреждания:контузия на главата, сътресение на мозъка, двустранно кръвонасядане в заддушната област, кръвонасядане на дясната ушна мида, кръвонасядане на клепачите на двете очи, кръвонасядания по лицето и шията, частично счупване на режещия зъб на коронката на зъб № 41.Установените травматични увреждания се дължат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, както и от притискане между такива.Получените мекотъканни увреждания, предвид тяхната множественост и локализация в съвкупност са причинили на пострадалата временно разстройство на здравето, неопасно за живота.Частичното счупване на коронката на преден, долен зъб, в дясно, само по себе си е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.Мозъчното сътресение - в най-лека степен на

черепно-мозъчна травма касае степенна промяна на съзнанието, т.е. било налице временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

От заявеното от вещото лице Л. в о.с.з.се установява, че според експерта констатираните у пострадалата увреждания зад ушната област-двустранно, говорят не за получаването им едновременно - при падане, а за получаването им при нанасяне на удари, а уврежданията на шията безспорно сочат за стискане с ръка.

От заключението по изготвената съдебно-психиатрична експертиза се установява, че Л. С. не страда от психично заболяване, няма данни за разстройство на личността/психопатия/, както и за синдром на алкохолна или наркотична зависимост. Анализът на създалата се ситуация и наблюдаваното по време на изследването състояние при освидетелстваната, говори според вещото лице, че тя, вследствие на съобщените заплахи и агресивно поведение от страна на Ю. И., е изпитала реален страх за живота си. Това страхово състояние по своята интензивност, чувство на витална застрашеност и на останалите характеристики, отговаря на критерия за юридическата категория "основателен страх за живота". В хода на изследването, С. споделила с психиатъра-вещо лице "...Изведнъж той ми налетя отнякъде, започна да ме удря, удари ми главата в гардероба и на мен ми прилоша, дърпаше ме за косата, свали ме на пода и продължаваше да ме удря. Потече кръв от устата ми, има счупени зъби. Беше ми много лошо, имах чувството, че съм загубила съзнание. По едно време се осъзнах с дулото на пистолет в устата си, той ми крещеше, че ще ме убие. Държеше ме за гушата, завираше пистолета в устата ми и крещеше, че ще ме убие. Бях като в шок, мисля, че пак съм загубила съзнание от всичко това. Продължи да ме удря, влачеше ме за косата. След това повтаряше непрекъснато, че ще ме убие, ако кажа на някой за случилото се."

От заявеното от вещото лице С. в о.с.з., по категоричен начин се установява, че преди инцидента консумацията на три малки водки от пострадалата е за продължителен период от време и не е оказала въздействие върху поведението ѝ, като не са установени никакви белези за алкохолна злоупотреба или зависимост. При закана за убийство пострадалата е чувствала витална застрашеност, т.е. интензивен страх за живота и сигурността си.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: заключения по извършени СМЕ и СППЕ-л.34-40, л.70-73 от ДП, съдебно-медицинско удостоверение-л.20 от ДП, протокол за предупреждение от 23.01.2015г., показанията на пострадалата Л. С. и показанията на свидетелите И.А.С., Н.К., Д.С.П., Т. Ю. И. (частично), характеристична справка на Ю. И., свидетелство за съдимост, както и всички останали писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав счита, че гореизброените доказателства и доказателствени средства, обсъдени в своята съвкупност и поотделно, категорично и безпротиворечиво установяват описаната фактическа обстановка в нейната пълнота, поради което изцяло основа на тях своите фактически изводи.

При анализа на така събрания доказателствен материал съдът намира за

необходимо да подходи, като първо обсъди събраните гласни доказателствени средства.

След запознаване със свидетелските показания и обясненията на подсъдимото лице, СГС достигна до извода, че в конкретния казус са се условно са се обособили две групи свидетелски показания. Едните подкрепят заявеното от пострадалата С., а другите, излагат факти и обстоятелства, кореспондиращи с обясненията на подс. И.. След самостоятелен, критичен и безпристрастен анализ, настоящата инстанция достигна до сходни на СРС изводи по доказателствата. Заявеното от Е. И., Т. И. и подс. Ю. И. се явява неподкрепени от съвкупния доказателствен материал. Още повече, че обясненията на подсъдимото лице притежават двояк характер – едновременно са средство за защита и гласно доказателствено средство. Последното обстоятелство, естествено, не води съда винаги до задължение да изключи заявеното от подсъдимия като недостоверно. Изисква се обаче обясненията му да бъдат подложени на един изключително критичен анализ и съпоставени с всяко едно доказателство – писмено и гласно. Именно след такъв анализ съдът прие, че обясненията на подсъдимото лице, депозирани пред първоинстанционния съдебен състав се явяват единствено средство за защита. Съображенията в тази насока са следните:

Твърдяното от Ю. И. кореспондира с разказа на Т. И.. Последният е син на подсъдимия и пострадалата, като заявява, че в инкриминирания период е спял в стаята си. Събудил се след силното затваряне на входната врата, чул разменени реплики между родителите си, като според свидетеля е отсъствало такава, която да възприеме като заплаха. Т. И. отрича да е чул „Ще те убия“, след което заспал отново. Заявеното преповтаря разказа на баща му и свид. Е. И.. Съдът обаче не би могъл да приеме за достоверно твърдяното, тъй като от една страна свидетелят е бил сънен, житейски логично е да не е възприел всичко случващо се в коридора. ОТ друга страна след раздялата между страните, свидетелят е останал да съжителства със своя баща, чието възпитание е напълно възможно да е указало влияние върху възприятията на свидетеля в инкриминираната вечер. Единствената информация, която се потвърждава от достоверните доказателства по делото е заявеното от свидетеля относно здравословното състояние на майка му сутринта на 08.01.2015 г. В останалите си части настоящата инстанция намира показанията на Т. И. за небезпристрастни, поради което и намира, че не следва да им се довери.

Сходен е извода на съда и касателно свидетелските показания на Е. И. – приятел на подсъдимото лице, което твърди, че се е намирало в жилището, в което са живеели страните в процесната нощ. Както правилно е отбелязал първият съд показанията на този съвети се отличават както със вътрешна противоречивост, така и с противоречие при съпоставка с останалия доказателствен материал. На първо място свид. И. заявява, че е посещавал дома на подсъдимия около три пъти, по късно заявява, че е ходил повече от десет пъти. На следващо място свидетелят заявява, че е възприел пострадалата да се прибира с множество наранявания, което категорично противоречи на заявеното от свидетелките К. и С., които са били с подсъдимата вечерта преди да ѝ бъде нанесен побой от подсъдимия И.. И двете свидетелки твърдят, че Л. И.а е слязла от таксиметровия автомобил пред жилището в нормално състояние, без никакви следи от побой. Предвид изложеното, както и предвид обстоятелството, че свидетелят се явява приятел на подсъдимото лице, СГС стигна до извода, че обсъжданото гласно доказателствено средство се явява недостоверно, поради което и правилно е изключено от доказателствената маса.

От всичко изложено дотук, се стига до извода, че единствените два източника, от които би могло да извлече информация, сходна на заявената от подс. И. се явяват недостоверни. Ето защо и като не намери нито едно доказателство, подкрепящо заявеното от подсъдимия, съдът изключи обясненията му от доказателствата по делото, приемайки ги единствено като средство за защита.

Касателно останалите гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите

К., С. и Д. П., контролната инстанция напълно се солидализира с мотивите на първия съд. Обсъжданите свидетелки доставят безпротиворечиви, логични и допълващи се. Действително нито едно от тези лица не се явява пряк очевиден на инкриминираните събития, свидетелките К. и С., обаче, са възприели външния вид на ЧО С. непосредствено преди да се прибере при подсъдимия, а свид. П. е възприела здравословното и психическо състояние на пострадалата в дните след деянието. Тези показания напълно кореспондират и с разказа на пострадалата, а също и със заключението на СМЕ, предвид което и съдът не намира основания да не им се довери.

Не на последно място, СГС намира анализа на показанията на пострадалото лице за напълно резонен. Показанията на Л. С. са пълни, логични, кореспондиращи си с останалите ценени свидетелски показания, както и вътрешно непротиворечи. Потвърждават се напълно и от изготвената СМЕ. Действително пострадалото лице се явява едновременно основен свидетел в едно наказателно производство и страна в същото, което и би могло да доведе до известни съмнения в достоверността на заявеното от него. Ето защо инстанциите по същество винаги при преценката си следва да анализират показанията след съпоставка с всяко едно от доказателствата по делото. Именно след такъв анализ съдът стигна до самостоятелен извод, че показанията на коментираната свидетелка и пострадал от престъпното посегателство са годно доказателствено средство, което правилно е ползвано при постановяване на крайния съдебен акт.

Съдебният състав не намира в събраната по делото доказателствена съвкупност основание, с което да отхвърли като необосновани заключението по изготвената СМЕ, от които се установява, че Л. С. е получила контузия на главата, сътресение на мозъка, двустранно кръвонасядане в задушната област, кръвонасядане на дясната ушна мида, кръвонасядане на клепачите на двете очи, кръвонасядания по лицето и шията, частично счупване на режещия зъб на коронката на зъб № 41. Установените травматични увреждания се дължат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, както и от притискане между такива. Според вещото лице Л. в о.с.з. се установява, че констатираните у пострадалата увреждания зад ушната област-двустранно, говорят не за получаването им едновременно - при падане, а за получаването им при нанасяне на удари, а уврежданията на шията безспорно сочат за стискане с ръка. Всички тези факти кореспондират с заявеното от пострадалата по отношение със случилото се. Кореспондират и с описанието на свидетелите К. С., П. и Т. И. относно това как Л. С. е изглеждала в деня след процесните събития. Заключение е обосновано и мотивирано, компетентно изготвено въз основа на научен подход, отговарящо в пълнота на поставените задачи, поради което и съдът му се довери.

Настоящият съдебен състав кредитира останалите писмени доказателства напълно, като намира за правилно и законосъобразно използването им от първия съд при изграждането на фактическите му и правни изводи, в качеството им на допълващи и изясняващи установената по делото фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, първата инстанция напълно обосновано е приела, че от обективна и субективна страна подсъдимият Ю. Т. И. е осъществил две деяния, покриващи състава на престъплението по чл. 144, ал.3, вр. ал. 1 от НК.

На първо място, СГС следва да изложи своите аргументи, съобразно които приема възражението на адв. Н. за наличие на основание по чл. 24, ал. 1, т. 6 от НК за неоснователни. Действително е било проведено производство по реда на чл. 7 от ЗЗДН, но същото, съобразно разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от ЗЗДН не изключва наказателната отговорност. Допълнителен аргумент в тази насока е и приетото с ТР № 3 от 22.12.2015 на ОСНН на ВКС, че „Действието на правилото *ne bis in idem* се проявява само в наказателното производство, поради което за приложимостта му е от решаващо значение класификацията на дублиращите се производства като наказателни.“ Същевременно, за да е наказателно

едно производство, то същото следва да има санкционен характер. Производството по чл. 7 от ЗЗДН притежава единствено охранителен и в никой случай наказателен характер. Ето защо възраженията на защитата в тази насока се явяват несъстоятелни. Адв. Н. изтъква и че след като СРС, в производството по чл. 7 от ЗЗДН е отхвърлил молбата на пострадалата за защита от домашно насилие, то следва да се приеме, че вече е установено, че в инкриминираната вече подзащитния му не е предприемал противоправни действия спрямо пострадалата. Несъстоятелно е твърдяното от защитата, тъй като един акт на граждански съд, макар и придобил сила на присъдено нещо, не задължава наказателния съд да приеме безкритично установеното по гражданското дело, за разлика от предвиденото в чл. 300 от ГПК („влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, Н.ата противоправност и виновността на дееца“). Реда за доказване в производството по чл. 7 и сл. от ЗЗДН е по правилата на ГПК. В настоящето наказателно производство събирането и проверката на доказателства следва да се извърши съобразно разпоредбите на НПК и решаващата инстанция по наказателно дело не се явява обвързана по никакъв законов ред с решение на граждански съд, вкл. и такова по чл. 7 от ЗЗДН.

Въззивният съд в пълна степен споделя както фактическите констатации, направени от Софийски районен съд, така и Н.ите правни изводи.

Обект на престъплението по чл.144 от НК, изхождайки от систематичното му място в Раздел V “Принуда”, са обществените отношения, които осигуряват правото на всеки човек на свободно и самостоятелно формиране на решение и изразяване на собствена воля. Изпълнителното деяние на престъплението по чл.144,ал.3 вр. с ал.1 от НК се изразява в обективизирането чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от последния и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването му.

Съдебната практика приема, че заканата за убийство може да бъде отправена както в присъствието на пострадалия, така по телефона, чрез писмо, чрез трето лице и др.

От доказателствената съвкупност се установи по несъмнен начин, че отправените от подс. Ю. Т. И. към Л.С.С. думи, съдържащи закана за убийство, са възприети непосредствено от пострадалата.

На 08.01.2015г. около 02,00 часа в гр.София, ж.к “****”, се закарнал с убийство на Л.С.С. като поставил цевта на законно притежавания си пистолет марка “ГЛОК 31” в устната ѝ кухня и ѝ казал “Сега ще те убия”, като това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му.

Обстоятелството, дали пострадалата Л. С. се е уплашила или не, е ирелевантно за съставомерността на престъплението по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 от НК, тъй като за осъществяване на процесната инкриминирана деятелност е достатъчно самата закана за убийство да би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ у пострадалия /виж. ТР №53/1989 на ОСНК/.

От субективна страна, правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият е извършил инкриминираната деятелност при условията на пряк умисъл – той е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние, предвиждал е и пряко е целял настъпването на общественотоопасните последици от него - възбуждане на страх у Л.С.С. от осъществяване на заканата за убийство. Подсъдимият П. е съзнавал, че с е направил необходимото отправените от него закани да бъдат възприети от пострадалите като действителна заплаха.

При индивидуализация на наказанието първоинстанционният съд правилно е обсъдил относимите обстоятелства за личността на подсъдимия и степента на обществената опасност на деянието му. Законосъобразно съдът е отчел всички отегчаващите и

смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства.

Поради тези съображения въззивният съд споделя изводите на първоинстанционният съд за вида и размера на наказанието „лишаване от свобода“ за срок от три години, наложено на подс. Ю. Т. И., като счита, че това наказание се явява съответно на извършените престъпления и е достатъчно за постигане на целите на генералната и индивидуалната превенция, заложи в чл. 36 от НК.

Н а основание чл. 189, ал. 3 от НПК, първоинстанционният съд правилно е възложил сторените по делото разноси в тежест на подсъдимия.

Ето защо и на основание чл.337, ал. 1, т. 1, във вр. с чл.334, т.3 от НПК, Софийски градски съд, Наказателно отделение, I въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 12.05.2021 г., постановена по НОХД № 7084/2019 г. по описа на СРС, 121 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____